

polastivši se strug bližnjih vspered tekočih rek. Proti koncu trinajstega stoletja se je pa vedno nezadovoljni Huanho zopet vrnil nazaj v svojo staro strugo, ono namreč, ki vodi od mesta Kaifung proti jugovzhodu naravnost v morje, ki se po njem imenuje „Rumeno“. Celih 564 let je drvil tod svoje rjave valove ter neprestano nadlegoval marljivo prebivalstvo ob desni in levi. Toda nezadovoljnež nikdar ne najde stalnega mesta: Huanho se svoje stare poti zopet naveliča ter se vrne v Šantung, koder je nekdaj hodil celih dvanajststo let. —

Zgodovina torej svedoči, da je bil Huanho od pamtiveka skrajno vihrav in krut stric. Tekom 2500 let je izpremenil vsaj devetkrat prav znatno svoj tek. Razdalja med njegovim nekdanjim južnim in severnim izlivom v morje meri v zračni črti nad 800 kilometrov, to je približno taka daljava kakor

med Dunajem in Milanom na Laškem. Izpremema struge pomeni vselej najstrašovitjšo povodenj, ki si jo moremo misliti. O taki priliki izgine vselej več tisoč vasi in mest z zemeljskega površja ter poginejo milijoni človeških biti. Nikjer na svetu niso ljudje tako gosto naseljeni kakor v Šantungu in njemu sosednih pokrajinah . . .

Mikavna starčeva bajka je torej brez zgodovinske podlage. A na tak in enak način razlaga Kitajec skoro vsak prirodni pojav. Vprašanja, kako je mogoče, ob taki popularni razlagi ne pozna. Z bajko se zadovolji kakor v Evropi učenjak s pristnim zgodovinskim virom.

Veter je ponehal. Visoko na nebu pa so se še gonili sivi oblaki. Solnce je včasih boječe pogledalo skozi nje ter se kmalu zopet skrilo . . .

(DALJE).

GRISA :

POMLADI V OČI.

Oblački beli begajo po nebu,
kot dragih znancev bi po njem iskali,
podijo semintja se razigrani
po stvarstva neizmerni katedrali.

1.

O sveti hipi, ki pomlad rodijo,
o ure sladke želj in hrepenenja,
brez njih ni pesmi stvarjal bog Apolo,
in duša ne imela bi življenja! . . .

Zato pa vem, da rože hrepenijo
in zvezde plakajo v polnočni uri —
pokazal duši sem ta krasni svet
in srcu na stežaj odprl sem duri . . .

2.

Nevesta ti in jaz sem ženin tvoj
in vsak dan najina poroka,
veselje tiho na obrazu vstaja,
in v roki trepeta pobožna roka . . .

Kdaj snameš venec iz kipečih las,
pomlad, in izročiš mi lepí kras?
velika je beseda vseh besed —
kot najine ljubezni sveti čas . . .

